תיאטרון האוניברסיטה

החוג לאמנות התיאטרון
הפקולטה לאמנויות ע"ש יולנדה ודוד כץ
אוניברסיטת תל אביב

הפקת מסלול מצטיינים במשחק
בשיתוף תכנית מצטיינים בעיצוב במה,
קולנוע וטלוויזיה

Photo by Kristopher Roller on Unsplash

אחרי הגשם

מאת סרג'י בלבל

תרגום: עינת ברנובסקי

בימוי: יונתן בק

שחקני ההצגה

עמיר עמירם גולן

ראמי מריו-סלמאן

ווטן עבד-אלגני

ענבל שלו

ענבר שנקמן

אופיר חורי

דריה שמאי

ליהי זקס

נעה פרשקר

עדן שטרית

עמית לסרי

ליאור נימני

תיאטרון האוניברסיטה מציג:
הפקת מסלול מצטיינים במשחק

אחרי הגשם

מאת **סרגי בלבל**
תרגום: **עינת ברנובסקי**
בימוי: **יונתן בק**

בעיצוב תלמידי תכנית מצטיינים בעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה:
תפאורה: **נועה ברור** | תלבושות:**רעות לוין**
תאורה: **נעמי מרברג**

מוזיקה מקורית ועיצוב פסקול: **קובי שמואלי**
עיצוב תנועה**: טל קון**

בהשתתפות תלמידי מסלול מצטיינים במשחק שנה ד':
(לפי סדר הופעתם)
מנהל **– עמיר עמירם גולן***
מזכירה בלונדינית **– ווטן עבד-אלגני**
מזכירה בלונדינית **– ענבל שלו**
מזכירה אדומה **– אופיר חורי**
מזכירה אדומה **– ענבר שנקמן**
מזכירה שחורה **– דריה שמאי**
מזכירה שחורה **– ליהי זקס**
מזכירה חומה **– עדן שטרית**
מזכירה חומה **– נעה פרשקר**
מתכנת **– ראמי מריו-סלמאן**
שליח **– עמית לסרי****
מנהלת **– ליאור נימני**

* בוגר התכנית למצטיינים במשחק, מחזור תש"פ
** תלמיד תכנית המצטיינים למשחק, שנה ב'

צוות ההפקה:

ע.במאי וניהול הצגה: **אביהו טברסקי-שינפלד**
הפקה וניהול הצגה: **קרל כץ**
ע. מפיק וממונה סאונד: **עודד רוסלר**

שירה מוקלטת: **אופיר חורי**

ניהול ייצור תפאורה: **ליטל משה, עפרי ניקול-אלחדד**
ניהול ייצור תלבושות: **מאיה ליסק**
ניהול תאורה: **יהונתן גורפיל**
ע.ייצור תפאורה: **יונתן רזניק, שחר ארז**
ע.ייצור תלבושות: **נועה דנציגר, נועם רוהר**
ע.תאורה: **רומי טיר**
הפעלת סאונד: **יובל בנבניסטי, עודד רוסלר**
הפעלת תאורה: **ליהי עודד, מאי שחאדה**
סדרנות: **סמא אבוליל, כרמל כהן, סולאפה מח'ול, רזאן קעדאן**
צוות טכני: **מיקה רוסו, טל פרמן, יובל בנבניסטי, סמא אבוליל, כרמל כהן, נאדיה נאסר, ליהי עודד**

עריכת תכניה: **אביהו טברסקי-שינפלד**
דימוי השער: **Kristopher Roller on Unsplash**

Swimming, Smoking, Crying: Dana Schutz, 2009.

שנתיים ללא טיפת גשם, אלימות משתוללת ברחובות. עובדים בחברה כלכלית מצליחה מתגנבים לגג כדי לעשן בסתר. הם מנסים לברוח מהסטרס הבלתי-נגמר של העבודה, מהמחשבה על משפחותיהם המתפרקות או הזוגיות הלא-קיימת. בודדים בעולם הם מחפשים אוויר לנשימה: הפסקת סיגריה.

עולם על סף תהום: סרג'י בלבל וכתיבתו

אביהו טברסקי-שינפלד, ע.במאי

סרג'י בלבל (Sergi Blebel), מחזאי, מתרגם, שחקן ובמאי תיאטרון עטור פרסים, נולד בברצלונה בשנת 1963. בלבל כתב כעשרים מחזות אשר תורגמו והועלו על במות רבות באירופה וארצות הברית. שלושה ממחזותיו אף עובדו למסך הקולנוע. משנת 2006 משמש כמנהלו האומנותי של התיאטרון הלאומי של קטלוניה ונחשב כאחד הקולות החשובים והבולטים מבין יוצרי התיאטרון הספרדי והקטלוני כיום. בישראל הועלו מחזותיו של בלבל עד כה שלוש פעמים בלבד (***אחרי הגשם*** - סטודיו לאומנויות הבמה יורם לוינשטיין, 2011. ***לטיפות*** - תיאטרון הסמטה, 2017. ***למות (או לא)*** - בית הספר לאומנויות הבמה "בית צבי", 2012).

ב-1992, שנה לפני כתיבת ***אחרי הגשם*** (***After the Rain***), התקיימו אירועי אולימפיאדה בברצלונה כמייצגת את ספרד. עבור תושבי ברצלונה הקטלונית החיים תחת כיבוש ספרדי, אירוח האולימפיאדה נחשב אירוע מטלטל ומעורר תהייה: דגל ספרד הונף בגאון באצטדיון בברצלונה וברחבי העיר, והשפה הרשמית של המשחקים הייתה ספרדית. יותר מכך: השפה הקטלאנית נדחקה לשוליים, בשל האנגלית שהייתה מדוברת ברחבי העיר. התיירים הרבים שהגיעו לעיר הפכו אותה למרכז קוסמופוליטי והזרימו כספים רבים לעיר, שהביאו להתפתחות מואצת בשנים העוקבות. כל אלו הובילו את תושבי ברצלונה למצב שבו זהותם המקומית נדחקת לשוליים. ספרד, התיירות והכסף, כך נדמה - הביסו באותה תקופה את קטלוניה. תחושת אובדן הזהות הזו היא מרכזית ביותר ביצירותיו של בלבל.

(***Modern Catalan Plays***, David George John ,2000)

אל תחושת אובדן הזהות המאפיינת את דמויותיו של בלבל יש להוסיף הקשר נוסף אליו מתחבר בלבל בכתיבתו: הפחד מפני סוף העולם. ***אחרי הגשם*** נכתב, כאמור, על סף האלף השני (1993), כאשר ברקע התחילו להישמע קולות חרדה, חוסר וודאות ואין-אונים מסיומו של המילניום. תיאוריות דתיות על "סוף העולם", חרדות מפני "באג 2000" וקונספירציות נוספות הופכות לנושא שיחה מרכזי, ולמצב תודעתי-קיומי: תחושה שהעולם קרוב לסופו.

בלבל, הקטלוני, כותב במחזה על עולם בו הכוח היחיד שמשליט סדר במציאות הוא עולם העבודה והסדר הכלכלי: הדמויות ב***אחרי הגשם*** נשאבות למרוץ אינסופי ונדמה שהן כלואות בתוך עולם נטול משמעות וחסר אחיזה. מנותקות משורשים לאומיים או משפחתיים, הן חרדות מפני סוף חייהן ומסוף העולם, הקרב ובא. תחושת זרות, חוסר תקשורת, ניכור ועיוורון מוסרי- כל אלו מותחים קו בין יצירותיו ומסמנות את בלבל כיוצר פוליטי החושף את תחלואי החברה המערבית בצורה הומוריסטית, אירונית, ישירה ונוקבת ביותר.

אחרי הגשם: עבודה. בדידות. עבודה

אביהו טברסקי-שינפלד, ע.במאי

> "אני מגיע הביתה, וכל מה שאני רוצה זה להתיישב מול הטלוויזיה או להציץ בעיתון, ומעבר לזה לא לעשות כלום, ושלא ידברו איתי אפילו"

> "אני חושבת כל הזמן על העבודה ועל הבעיות שצריך לפתור– כשאני נוהגת, כשאני במקלחת וכשאני הולכת לישון. אנחנו זוג שלא חיים יחד, אלא אחד חי בעבודה ואחד עם הילדים.. זה כמעט כמו לחיות בשני חדרי-שינה. בעלי מטפל בילדים, ולי אין סבלנות- לא אליו ולא לילדים...."
>
> (מתוך: אביבה קרול, "כשהעבודה הורגת את האהבה", גלובס, 2005)

> "קחו ממני את העבודה, נמאס לי מהעבודה, נמאס לי מאשתי, אני רוצה להיות גזר: לשבת כל היום, תקוע באדמה, לעשן, לעשן, לעשן ולהסתכל על הנוף".
>
> (מתוך: סרג'י בלבל, ***אחרי הגשם***)

לפני כמעט שלושים שנה, סרג'י בלבל כתב על מציאות כאוטית, אם כי עכשווית לחלוטין, בה מרכז החיים הוא מקום העבודה. הדמויות במחזה עובדות ללא הפסקה במקום שדורש התמסרות מלאה (אין לעשן בשעות העבודה ואף בזמן ההפסקות), תחרות בין עובדים המנסים להתקדם בסולם הדרגות וחרדה תמידית מאובדן הפרנסה במידה וייכשלו. המרחב הביתי והמשפחתי נעדר אצל דמויותיו של בלבל: המנהלים לא מצליחים לעמוד בנטל העבודה והעומס ומשפחותיהן מתפרקות, ואילו העובדים הצעירים נותרים בודדים בעולם ללא הזדמנות ליצור קשרים זוגיים. המצב הקיומי של הדמויות הוא בדידות אדירה, חרדה לעתיד, ניכור מהקולגות- וכל אלה מתכנסים לסטרס בלתי נגמר שמתבטא בצורך האובססיבי לסיגריה.

"קפיטליזם רגשי"- כך מכנה חוקרת התרבות, פרופ' אווה אילוז את התרבות המערבית העכשווית. לטענת אילוז, ה"אמפתיה" שאנו מכירים כיום, ומשתמשים בה כל-כך הרבה ככלי רגשי בין בני זוג וחברים – מקורה בניסיונות של בעלי חברות ומשרדים לגרום ליעילות מרבית ומיטבית של העובדים שלהם. לפי אילוז, אל מערכות היחסים האינטימיות ביותר שלנו, גם אלו שנוצרות בתוך מערכת יחסים זוגית או משפחתית – חדרה לעומק התרבות הקפיטליסטית-מסחרית, המבוססת על יחסי עובד-מעביד וניצול:

> הם טענו שעל ידי פיתוח מיומנויות של אמפתיה וקשב , אדם יכול לקדם הן את האינטרס האישי שלו והן את מיומנותו המקצועית.. יכולת רגשית זו ליצור יחסים חברתיים נהפכה שם נרדף למיומנות מקצועית במיטבה.
>
> [אווה אילוז, מתוך ***אינטימיות קרה : עלייתו של הקפיטליזם הרגשי***, עמ' 40]

בחדר החזרות ניסינו לחשוב - אילו מין טיפוסים מייצר מקום עבודה שכזה? מהי ה"חיה" האנושית שנוצרת בכאלה תנאים? איך ניתן לשמור על יחסים אנושיים בתרבות תחרותית, אינטרסנטית

והישגית עד כדי דורסנות? שהרי גם בתוך חדר החזרות, ישנה מציאות של יחסי קרבה ואינטימיות – לצד תחרותיות והיררכיה מובנית: השחקנים זקוקים אלו לאלו על-מנת להגיע להצלחה אישית. כך גם במערכות היחסים שבין הבמאי לשחקנים, וכן-הלאה. כיצד יוצרים יחסי אמון, שלא לדבר על אהבה, בתוך תרבות של הישגיות ותחרות?

את המציאות הזאת ביקשנו לחקור על הבמה.

מלחמת הישרדות או שיבה אל הטבע?

אביהו טברסקי-שינפלד, ע.במאי

אחת השאלות שהעסיקו אותנו בחדר החזרות הוא מקומו של הטבע ככוח פועל בעולם ובחיים הפרטיים שלנו. המחזה מציג חברה מודרנית, מערבית, מתקדמת. כל המפגשים בין האנשים מתרחשים על גג של בניין משרדים בגובה 170 מטר, גג העולם - עמידה הכי רחוקה שאפשר לדמיין מהאדמה, מקומו "הטבעי" של האדם. "המרד" של התרבות בא לידי ביטוי גם בעבודה הבלתי פוסקת סביב השעון, מעין ניסיון לערער על סדרי השמיים. גם הוויתור (המודע או הלא מודע) על חיי חברה, זוגיות ומשפחה לטובת השתקעות במקום העבודה הוא ללא ספק "מרדני" ופועל כנגד הצורך האנושי המוכרח למפגש. מאידך, נדמה שמשהו בתרבות הזו מגיע אל "נקודת רתיחה" ועומד בפני כיליון. בסיפור המבול המקראי, האנושות מביאה עצמה להשחתה עצמית הנגרם מכל העוול שהיא יוצרת ובעקבות כך מגיע המבול ככוח טבע המשחית בעצמו את האנושות ובכך משיב את העולם למצבו הנקי והמתוקן, "הטבעי". במחזה של בלבל, כבר שנתיים שהעולם לא ראה גשם, מסוקים מתרסקים, בנייני ענק מתמוטטים. הטבע דורש את שלו: המבול בדרך. אט אט לאורך המחזה הדמויות מגלות, כל אחת בדרכה, השתוקקות לשוב אל הכוחות הטבעיים שבמציאות.

בהיסטוריה העברית, אחד ההוגים הבולטים שהעמיד במרכז משנתו את השיבה אל הטבעיות כתהליך מוכרח לתיקון העולם והאדם הוא א.ד גורדון, מהחשובים שבהוגים העבריים, שפרס את עיקרי משנתו בספרו ***האדם והטבע***. לפי גורדון, הקידמה שהעולם המודרני כל-כך מתפאר ומתהדר בה גרמו לריחוק האדם מטבעו המקורי ומכאן לאובדנו וחורבנו. את הסכנה זיהה גורדון במגמות הנמצאות בטכנולוגיה, במחקר, במדע וגם באומנות ובספרות. כנגד אלו קרא גורדון לשוב אל הטבע, "מקור החיים" כלשונו, במובנו הרחב- אל החושים והרגשות המתעוררים באדם, אל האינטואיציה, הפראיות, התשוקה והמחשבה הבהירה:

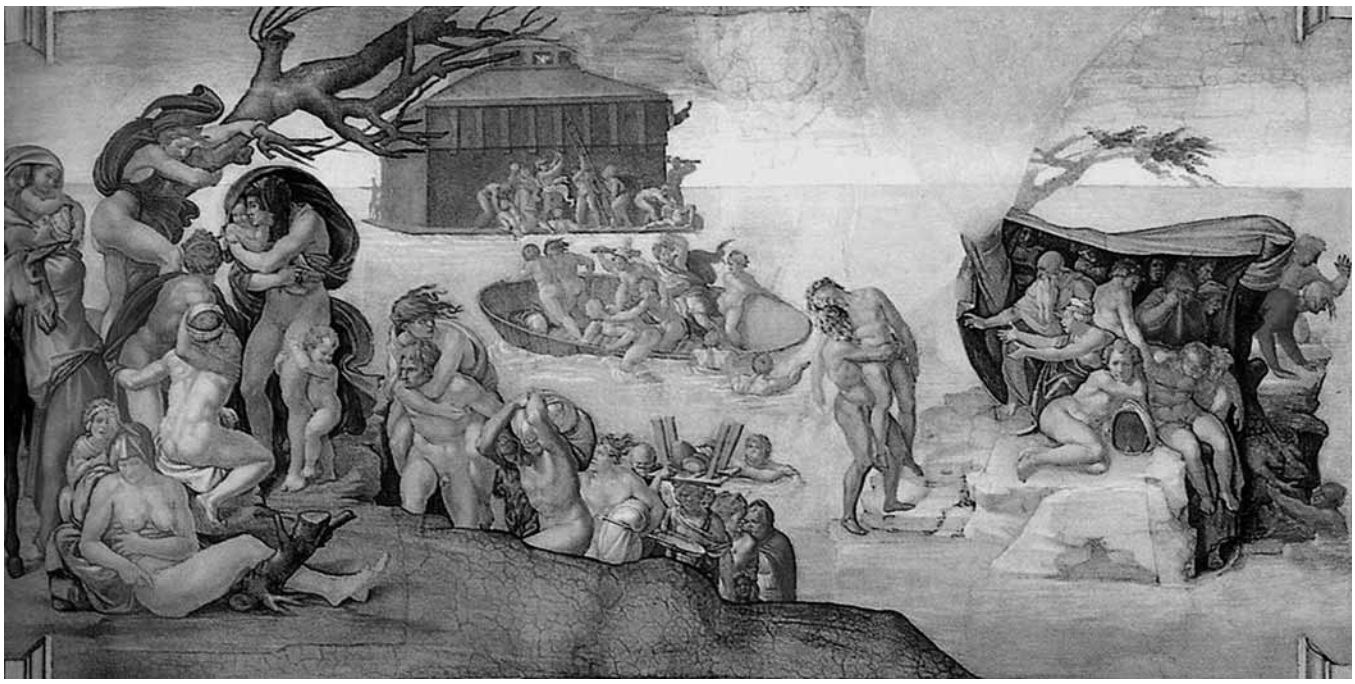
> ודווקא הפרא, דווקא האדם הטבעי הנהו בעל חושים בריאים, חדים, חיים ושלמים, ויש שהוא משיג בחושיו הפשוטים מה שאין איש המדע משיג בכל כליו ומכשירי העבודה שלו... האדם הטבעי – אינו נמצא בתוך התנאים המושחתים של חיי האדם הנאור, שגם הם אינם אלא תוצאה, ישירה או בלתי ישירה, של ההתרחקות מן הטבע...

בחדר החזרות ביקשנו לחקור את המתח שבין התרבות הניאו-ליברלית בה אנחנו חיים לבין מצבו "הטבעי" של האדם. האם הריחוק מהמשפחה לטובת שעות רבות של עבודה הוא מצב טבעי? האם יחסי היררכיה ומרות בין בני-אדם הן בבסיס הטבע האנושי, או שמא הן עיוות שלו? ומה קורה כשהפראי מתפרץ מתוך הפרט הבודד והחרד: האם המצב האנושי הבסיסי הוא מלחמת הישרדות (אדם לאדם זאב) - או דווקא חיים שבטיים, זוגיים, משפחתיים וקהילתיים?

(יא) וַתִּשָּׁחֵת הָאָרֶץ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים וַתִּמָּלֵא הָאָרֶץ חָמָס׃ (יב) וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת־הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה כִּי־הִשְׁחִית כָּל־בָּשָׂר אֶת־דַּרְכּוֹ עַל־הָאָרֶץ׃ (יג) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנֹחַ קֵץ כָּל־בָּשָׂר בָּא לְפָנַי כִּי־מָלְאָה הָאָרֶץ חָמָס מִפְּנֵיהֶם וְהִנְנִי מַשְׁחִיתָם אֶת־הָאָרֶץ׃

(יז) וַאֲנִי הִנְנִי מֵבִיא אֶת־הַמַּבּוּל מַיִם עַל־הָאָרֶץ לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר אֲשֶׁר־בּוֹ רוּחַ חַיִּים מִתַּחַת הַשָּׁמָיִם כֹּל אֲשֶׁר־בָּאָרֶץ יִגְוָע׃ (יח) וַהֲקִמֹתִי אֶת־בְּרִיתִי אִתָּךְ וּבָאתָ אֶל־הַתֵּבָה אַתָּה וּבָנֶיךָ וְאִשְׁתְּךָ וּנְשֵׁי־בָנֶיךָ אִתָּךְ׃ (יט) וּמִכָּל־הָחַי מִכָּל־בָּשָׂר שְׁנַיִם מִכֹּל תָּבִיא אֶל־הַתֵּבָה לְהַחֲיֹת אִתָּךְ זָכָר וּנְקֵבָה יִהְיוּ׃

(בראשית, ו)

מיכאלנג'לו, ציור של המבול המקראי, נמצא על תקרת הקפלה הסיסטנית

על הפניית העורף שלנו כלפי הזולת

יונתן בק, במאי ההצגה

בשנתיים האחרונות אנחנו חיים בתוך עולם במשבר. סביב מגיפת הקורונה, נוצרה תחושה של חברה בהתמוטטות. חברה של יחידים-בודדים, החווים מצוקה קיומית, יומיומית – סביב צרות של פרנסה, חרדות בריאותיות ואי-וודאות מתמדת לגבי העתיד. אני לא חושב שהקורונה "הולידה" את השבר הזה: היא רק חידדה אותו. החברה הניאו-ליברלית היא חברה במירוץ מתמיד. מירוץ להשיג, מירוץ לחוות, מירוץ לפרנס.

בתוך עולם כזה, של דהירה מתמדת קדימה (וביתר-שאת בשנתיים האחרונות) אנחנו חייבים לדאוג לעצמנו בלי הפסקה, ואנחנו שוכחים בקלות מהסביבה. אנחנו עסוקים מדי, דואגים מדי, מפרנסים מדי. כך, אנחנו מסמסים כשאנחנו נוהגים, נהיים אדישים פוליטית, שוכחים שאנחנו חיים במדינה כובשת. עד שהאלימות לא דופקת בדלתנו, אנחנו לא זוכרים אותה. באותו האופן אנחנו גם מתעלמים מהפעולות שאנחנו עושים כל יום, אשר פוגעות בטבע, ומקרבות אותנו לאסון סביבתי-עולמי. יש לנו דברים חשובים יותר על הראש.

זו החוויה האישית שלי בשנים האחרונות. כאבא טרי וכבמאי תיאטרון צעיר, שהיה פעיל פוליטית עד מאוד עד לפני כמה שנים – הפכתי להיות יצור הרבה פחות פוליטי, שדואג יותר ויותר למשפחתו הפרטית ולניסיונות לפרנס אותה, ומקדיש פחות ופחות זמן לניסיון לשנות את המציאות האלימה שסביבי.

כך מצאתי את עצמי מתחבר ל***אחרי הגשם***. בלבל מתאר עולם בהתפרקות: חברה אלימה שבה אנשים נרצחים ברחובות, מסוקים המתרסקים על בניינים, משבר אקלים טראגי. בתוך העולם הזה, שמונה צעירים נמצאים בסטרס מתמיד, עיוורים לחלוטין למציאות החברתית-פוליטית-אקלימית שמקיפה אותם.

עיוורון פוליטי והפניית עורף לאלימות הן סוגיות שמעסיקות אותי בשנים האחרונות. מה גורם לאדם לא לראות אלימות, גם כאשר היא ניצבת ממש מול עיניו, גם כאשר ברור שבקרוב היא תגיע אליו? לדעתי, המחזה של בלבל מספק חלק מהתשובות, באופן שבו הוא משרטט את המצב האנושי-קיומי של דמויותיו.

אני שואל את עצמי מהו תפקיד התיאטרון בזמנים כאלה, של משבר ועצימת עיניים קולקטיבית, לנוכח הצרות הבאות עלינו. אני תוהה האם התיאטרון יכול להצליח להיות מקור לשינוי פוליטי, או שבצורתו הנוכחית הוא נידון להיות כוח-משמר, עבד לכוחות השוק בתוכם הוא פועל: סחורה מבדרת ותו לא.

עבורי, ההצגה הזו נוגעת במתח שבין קומדיה לטרגדיה, במתח שבין בידור להמונים לבין התעמתות עם מציאות אלימה ואפוקליפטית, במתח שבין עיוורון לבין מעורבות חברתית-פוליטית.

היום (ימים לפני הצגת הבכורה), כשאני מביט לאחור אל תהליך החזרות, אני יכול לומר שהבחירה לעשן סיגריות אמיתיות על הבמה (גם אם הן צמחיות וללא ניקוטין) היא כנראה בחירה ששייכת להיותו של התיאטרון "כוח משמר". כלומר, בחירה שמשחזרת דפוסים חברתיים וצרכניים בעייתיים, אותם שאפתי לבקר. אומנם, בשימוש בסיגריות על הבמה ניסיתי ליצור דימוי לעיוורון של האדם המעשן כלפי הסביבה וכלפי עצמו- אך בפועל, לאורך תהליך החזרות קנינו כמות גדולה של סיגריות והשחקנים נתבקשו לעשן אותם.

מנגד, אופן העבודה המשותף של אנסמבל השחקנים בהצגה (יחד עם כל היוצרים והצוותים הטכניים), הוא מקור גאווה עבורי. הצבת דגם של ראיית הזולת, עבודה משותפת ולא אלימה, קשובה ומתמסרת, אך לא עיוורת – שיוצרת דגם אלטרנטיבי ראוי למציאות בשוק העבודה כיום.

על עיצוב התפאורה

נועה ברור

איך יוצרים גג של גורד שחקים על במת תיאטרון? גג הוא מרחב פתוח, מלא אוויר – ואילו במת התיאטרון תחומה בארבעה קירות ובתקרה נמוכה (במיוחד באולם של "גילמן" בו אנו עובדים): כאשר אדם עומד לבדו על גג, הוא כאילו ניצב קטן, מול העולם הגדול והאינסופי הנשקף ממנו – ואילו כאשר אדם עומד על במת תיאטרון, הוא הופך למרכז העולם. איך יוצרים במקום כזה תחושת סכנה?

Gordon Matta Clark
אמן אמריקאי שחותך פיסות בניינים,
ומציב אותם כיצירת אמנות.

זה היה אתגר אמיתי: ככל שהגבהנו את הבמה– התקרבנו לפנסים בתקרה ונוצרה תחושה של מבנה סגור ולוחץ. ככל שהנמכנו אותה – סכנת הגובה נעלמה. ככל שפתחנו את המרחב של הבמה לצדדים– התקרבנו לקירות האולם ונוצרה תחושה של פנים מבנה ולא של חוץ. ככל שצמצמנו את מרחב הבמה – שוב, נתקלנו בתחושה של מבנה סגור ושל חוסר אויר.

הגענו למסקנה שהעיצוב יעסוק, בבסיסו, בחוסר היכולת שלנו ליצור גג אמיתי על במת התיאטרון, בהיבריס שבעצם הניסיון לעשות כך. אותו היבריס של האנושות שבונה מבנים לגובה, מפתחת טכנולוגיות אינסופיות ומנסה להגיע לשמיים, אך בעצם הורסת את כדור הארץ וגוזרת על המבנים שהיא מפתחת את השמדתם על-ידי הטבע.

קיר שחתך מאטה-קלארק מתוך בניין
והציג בתערוכה במוזיאון

על עיצוב התלבושות

רעות לוין

עיצוב התלבושות בהצגה היה למעשה עיסוק בשאלה "מה מניע אדם להישאר במקום בו הוא סובל". אשליית החופש והבחירה – היא אחת התשובות המרכזיות שמצאנו לשאלה הזו. כל אחת מהדמויות שלנו לובשת מה שהיא רוצה, כלומר, בוחרת את בגדיה כשהיא קמה בבוקר: הבגדים מספקים אושר, תקווה, מקום מפלט. הם סמל סטטוס, הצהרה מינית, בחירה חופשית.

אך למעשה הבגדים מייצגים רק אשליה של חופש: בפועל, כל הדמויות במחזה כפופות לאותה חוקיות ולאותה טוטליטריות סמויה – הן של התאגיד בו הן עובדות, בפרט, והן של החברה האנושית, בכלל. כך, בגדיהן של המזכירות כביכול שונים אלו מאלו אך בעצם מהווים חיקוי האחד של השני. בנוסף, כל אחת מהדמויות נושאת עליה פריט לבוש שהוכתב לה ללבוש. כך, בפועל, נוצרת כאן מערכת בגדים של "לבוש אחיד", אך בהסוואה.

המרד במקום העבודה, המתרחש לאורך המחזה – מתבטא גם במהלך ההתפשטות של הדמויות: השלת הבגדים במחזה הופכת ביטוי למרד ב"תפקיד החברתי" המוטל עליהן, הן במקום העבודה – והן בחברה בכלל.

על עיצוב התאורה

נעמי מרברג

בעיצוב התאורה להצגה, התמקדנו במערכת היחסים שבין האדם לטבע. בחברה האנושית המתוארת במחזה, בה האדם חוטא במחשבה שהוא כל-יכול, והטבע לא יכול לו. כך למשל, נבנים גורדי שחקים עצומים בגובהם, בבנייה צפופה - מבנים שלא יכולים להתקיים לאורך זמן - ודינם התמוטטות. עישון הסיגריה הוא ביטוי לעיוורון האנושי, ולניתוק של המעשן מגופו שלו-עצמו.

כל תמונת תאורה משקפת את השינוי והפגיעה במערכת היחסים טבע-אדם. בסופו של דבר, ניתן לומר שהטבע (והאור כביטוי שלו) מתפרץ - ולא יכול עוד לשאת את מעשי החברה האנושית. כל תמונת תאורה מקרבת את הדמויות אל הסוף האפוקליפטי העומד בפתח, כמעין הר געש העומד להתפרץ – ומדגימה את עליונותו המשמעותית של הטבע על האדם, שנותר בודד וקטן אל מול כוחות עצומים.

החוג לאמנות התיאטרון

ראש החוג לאמנות התיאטרון: **ד"ר דרור הררי**

עוזרת מנהלית: **ליאורה טופז**

מזכירת סטודנטים: **דנה אורן – בר חי**

ראש מסלול מצטיינים במשחק: **גב' יעל קרמסקי**

ראש תכנית מצטיינים בעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה: **פרופ' מרים גורצקי-בילו**

ראש מסלול בימוי: **מר איגור ברזין**

ראש מסלול שחקן-יוצר-חוקר: **ד"ר דפנה בן שאול**

ראש מסלול קהילתי: **ד"ר חן אלון**

ע. לראש מסלול מצטיינים במשחק: **עדן שטרית**

ע. לראש תכנית מצטיינים בעיצוב: **שחר אמירי**

תיאטרון האוניברסיטה

מנהל תיאטרון האוניברסיטה: **פרופ' גדי רול**

רכז הפקות: **גיא גודורוב**

מפיקה ראשית ואחראית לימודי הפקה: **גליה יואלי**

מנהל טכני: **אלכס וולסקי**

ע. מפיק וחונך הפקות: **פול ממרן**

מזכירת הפקות: **עינת צ'אקי גואטה**

נגר: **סרג'יו גריסק** | תופרת: **גלינה אילן**

חונכי ההפקה:

חונכת עיצוב תפאורה: **כנרת קיש**

חונכת עיצוב תלבושות: **ילנה קרליך**

חונכת עיצוב תאורה: **איריס מועלם**

חונך ניהול ייצור תפאורה: **דרור הרנזון**

חונך טכני תאורה: **דן גלזר**

להצטרפות לרשימת התפוצה של תיאטרון האוניברסיטה וקבלת מידע
על ההצגות הירשמו בקישור: www.bit.ly/theatremailtau

לרכישת כרטיסים: www.bit.ly/tautkts

www.facebook.com/tautheatre